

РЕШЕНИЕ

№ 4145

гр. София, 21.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Младен Семов

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **3725** по описа за **2022** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ вр. чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на А. А., [населено място], [улица], вх.Б,ет.4,чрез адв. Б.-АК С. З. срещу Решение № 235 от 19.01.2022г. по а.н.д. № 202111110208590 по описа на Софийски районен съд за 2021г., с което е потвърдено наказателно постановление № Р-10-368 от 17.05.2021г. на заместник-председателя на Комисия за финансов надзор/КФН/ и ръководител управление „надзор на инвестиционната дейност“, с което за нарушение на чл. чл.114б ал.1 предл.първо, хипотеза втора вр. с ал.2 изр.първо предл. първо от Закона за публично предлагане на ценни книжа/ЗППЦК/ на жалбоподателят е наложено наказание в размер на 7000лв.

Твърди се неправилност на съдебният акт поради допуснато нарушение на чл.28 от ЗАНН, изразяващо се в неправилна преценка досежно наличието на основания за квалифициране нарушението като маловажно, респ. прекомерност на наложената сакция. На второ място се оспорва извода на съда досежно началната дата от която тече срока, чието неспазване е квалифицирано като нарушение, като за начална дата следва да се счита датата на вписване в Търговия регистър/ТР/ на решението на за избор и освобождаване на членове на СД, а не датата на провеждане на самият избор – нарушение на чл.42 ал.1 т.3 от ЗАНН. Иска се отмяна на оспорваното решение.

Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответната страна - заместник-председателя и ръководител управление „надзор на инвестиционната дейност“ в КФН изразява становище за неоснователност на процесната жалба. Моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на прокуратурата – прокурор Ю. от СГП дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град Х. касационен състав, като взе предвид твърденията на страните и с оглед предмета на служебна проверка, съобразно чл.218 от АПК, излага следното:

С първоинстанционният съдебен акт, СРС е приел, че:

При съставянето на акта за констатиране на нарушението и при издаване на наказателното постановление не са допуснати нарушения на процесуалните правила, посочени в чл. 36-46 и чл. 52-58 от ЗАНН. Наказателното постановление и АУАН са издадени в рамките на сроковете, предвидени в чл. 34 от ЗАНН.

По същество и въз основа събраните по делото доказателства, съдът е приел за установено по несъмнен начин, че на посочените в наказателното постановление време и място, жалбоподателката е извършила от обективна страна, нарушение на чл. 114б, ал. 1, пр. първо, хипотеза втора във вр. с ал. 2, изр. първо, предл. първо от ЗППЦК, като в качеството си на член на съвета на директорите на публично дружество, не е изпълнила задължението си, в срок до 7 дни от избирането си в това качество да декларира пред КФН обстоятелствата по ал. 1 на същия член.

В рамките на срока по чл. 114б, ал. 2 от ЗППЦК, на следващия ден след избирането, жалбоподателката е разбрала за решението на общото събрание на публичното дружество, и считано от датата на избирането, съдът приема, че е започнал датече 7-дневния срок за подаване на процесната декларация, задължение, което тя не е изпълнила своевременно.

В тази връзка е прието, че нарушението е било извършено от жалбоподателката с форма на вината прякумисъл – деецът е формирал представи в съзнанието си че е избран като член

на съвета на публично АД и в това си качество е задължен да декларира посочените в закона обстоятелства в 7-дневен срок от избирането му, но въпреки това не е изпълнила това свое задължение. По този начин лицето е съзнавало общественоопасния характер на деянието и е искало неговото извършване. С оглед на това, че нарушението е „формално“ („на просто извършване“) не е необходимо наличието на представи в съзнанието на дееца, относно общественоопасните му последици.

На следващо място, съдът е установил, че АНО неправилно е посочил формата на вината в атакуваното НП, като е приел, че нарушението е извършено при непредпазлива форма на вината – небрежност, но предвид извода, че формата на вината в случая не променя приложимия материален закон, като възведеното нарушение остава в рамките на същата правна квалификация, то посоченото обстоятелство не влияе върху законосъобразността на оспорваното НП.

Съдът е отхвърлил и като неоснователни оплакванията на жалбоподателката, че епидемията от “COVID-19” е представлявала пречка за подаване на декларацията, тъй като не са изложени твърдения с какво точно е попречила епидемията на подаването на декларацията, нито пък са

представени доказателства в тази насока. Успоредно с това е посочено, жалбоподателката е могла да подаде тази декларация и по електронен път или по пощата.

В заключение, съдът е констатирал, че при реализацията на административнонаказателната отговорност, АНО е наложил глоба в размер на 7 000 лева, в минимално предвидения от закона

размер, поради която същата не може да бъде намалявана допълнително.

Като не са налице и предпоставките за приложение на чл. 28 от

ЗАНН. Изхождайки от тежестта на нарушението (забавянето е повече от 1

месец) и на нарушителя (за А. не са установени нито многобройни, нито

изключително смекчаващо отговорността обстоятелство, което да сочи за

нетипично ниска обществена опасност), както и от смекчаващите и

отегчаващите отговорността обстоятелства, процесният случай не разкрива

по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с други такива

нарушения, т.е. не е налице маловажен случай. Нарушението е формално,

поради което не се изисква настъпването на вредоносен резултат, поради

което и липсата на такъв не може a priori да се счита като смекчаващо

отговорността обстоятелство. Налагането на глоба в минимален размер

съответства на обществената опасност на нарушението и нарушителя, поради което и

не се налага допълнителното компенсиране на нарушителя, чрез приложението на чл.

28 от ЗАНН.

С оглед така постановеното решение, предвид възраженията на страните и данните по делото, Административен съд София-град, X. касационен състав, съобрази:

По силата на чл. 114б ал.2 от ЗППЦК членовете на управителните и контролните органи на публичното дружество и неговият прокурор са длъжни да декларират обстоятелствата по ал. 1 в 7-дневен срок от избирането им, съответно от момента, в който дружеството стане публично, а лица, които пряко или непряко притежават поне 25 на сто от гласовете в общото събрание на дружеството или го контролират - в 7-дневен срок от придобиване на гласовете, съответно на контрола. Лицата по изречение първо са длъжни да актуализират декларацията в 7-дневен срок от настъпване на съответните обстоятелства.

Противно на твърденията на жалбоподателя, не може да се приеме, че този срок започва да тече от датата на вписване на избора в търговския регистър, тъй като на първо място цитираната норма е ясна и безусловна и предвижда, че срока за подаване на декларация тече от самият избор.

На второ място, тази яснота и безусловност следва от надзорните правомощия на КФН, в частност – заместник председателя и ръководител направление „Надзорната дейност“ във връзка с поднадзорните лица, респ. възможността да се противопоставя на определени действия / в т.ч. но не само и чрез правомощията си по чл.15 ал.4 ЗКФН вр. чл.212 т.1,3,6 и др.от ЗППЦК/ относими към наличието на неотговарящо на изискванията лице с управителни или представителни правомощия, спазването на които изисквания следва частично от текста на чл. 114б ал.1 и следва да се установи чрез декларацията по чл.114б ал.2 от ЗППЦК.

На трето място – тази яснота и безусловност е свързана и регистърната дейност, която КФН е задължена да води. Регистърна дейност даваща практическо проявление на принципите на публичност, яснота и обществена информираност

В този смисъл дали вписването би породило правен ефект, с оглед нормата на чл.7

ал.2 ЗТР, е напълно ирелевантен към предмета на спора. Нещо повече – дали определено действие или сделка ще породи правен ефект и в какво ще се изразява той е въпрос относим към евентуалните и потенциални съконтрахенти на дружеството в дейността му. Но не и към надзорната функция от страна на КФН и правомощията на ресорният заместник-председател.

На следващо място, съдът намира за неоснователно искането за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Правилно районният съд е приел, че посоченото нарушение е формално, поради което не следва да се прави преценка за наличието или липсата на настъпили вредни последици от извършеното деяние, което да има значение за цялостната преценка относно неговата обществена опасност. Касационната инстанция споделя изводите в обжалвания съдебен акт, че констатираното нарушение не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност спрямо други нарушения от същия вид. От доказателствата по делото не се установи касационният жалбоподател да е подал декларация пред в изпълнение на законовото изискване на чл. 114б, ал. 2 от ЗППЦК. Следва да се отбележи още, в конкретния случай извършеното деяние е застрашило обществените отношения, осигуряващи изискванията към дейността на публичните дружества, които са предмет на защита, с достатъчна интензивност, за да се приеме, че същото е административно нарушение. Това е така, тъй като нарушението засяга същността на обществените отношения, които се регулират от ЗППЦК и целта на закона – осигуряване защита на инвеститорите в ценни книжа, включително чрез създаване на условия за повишаване на тяхната информираност за капиталовия пазар, създаване на условия за развитието на справедлив, открит и ефективен капиталов пазар, както и поддържане на стабилността и на общественото доверие в капиталовия пазар. Поради това, законосъобразен е изводът на районния съд, че разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН е неприложима в конкретния случай.

Поради изложените съображения, районният съд е постановил материално законосъобразен съдебен акт.

В съответствие с разпоредбата на чл.218 ал.2 от АПК вр. чл. чл.348 ал.1 НПК, настоящата инстанция счита, че при постановяване на първонишанционният съдебен акт и в рамките на проведеното производство не са допуснати нарушения на производствените правила, като оспорваното решение е обосновано и постановено на база събранията доказателствен материал по делото.

Същото е постановено от законен състав, в съответствие с правораздавателната му компетентност и в рамките на спора с който съдът е сезиран, при липса на пороци обуславящи неговата нищожност или недопустимост.Процесното наказание не се явява явно несправливо.

В този смисъл не са налице отменителните основания по чл. 348, ал. 1 НПК, поради което оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ в полза на КФН следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в минималния размер от 80 лв.

Предвид изложеното и на основание чл. 63в ЗАНН във вр. с чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София – град X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 235 от 19.01.2022г. по а.н.д. № 202111110208590 по описа на Софийски районен съд за 2021г.

ОСЪЖДА А. А., [населено място], [улица], вх.Б,ет.4, ЕГН [ЕГН] да заплати на Комисия за финансов надзор сумата от 80, 00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

- 1.
- 2.